

TOVERI (THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workers' Publishing Society.

JOHN VALIMAKI, Editor & Manager Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office. TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Butten lakkolaisia tukemaan.

Butten kaivantömiesten lakko on kestänyt nyt kolme viikkoa. Sikäli kun lakkolaisille suosiolliset lehdet tietävät kertoa, on asema työläisille sangen edullinen, edullisempi kuin milloinkaan ennen. Rikkurivomaa ei ole saatu kotia eikä kylää, niin hartaasti kuin sitä on yritettykin. Työläiset kaikilla lännen kaivosseuduilla tietävät mitä ovat Butten kaivantömiesten työpäikköinä ja tietävät, mitä parannuksia niissä tarvitaan. Kesä on edessä, siksi sinne ei lähdä sellaisetkaan, joita järjestyksiperiaatte ja solidarisuuden tunne ei pahempina aikoina aina estä rikkurivomasta. Työtä on muuallakin saatavissa, eikä korvaus ole huonompi kuin Butnessakaan.

Näköala kaivannoilla kuuluu olevan sellainen, mikä se tavallisesti tämänlaisessa lakkossa on: sotamiehet pitävät päävähtä ja hirtat kiertelevät aseineen heidän selkänäkään takana konnausiaan harjoittamassa. Siitä huolimatta ovat lakkolaiset levollisia. Sillä he ovat ehtineet hyvästi järjestäytyä ja ovat varmoja voitostaan.

Mutta lakkolaisten rintaman lujudesta ja työläisten yksimielisyydestä huolimatta, saadaan taas kerran nähdä miten jättäjänsä kasvanut kupariyhdistys katselee tätä taistelua, miten varmas sen isännistö tuntee asemansa ja millä röyhkeydellä he ajavat asiaansa. "Meillä ei ole mitään sopimista", on tunnuslauseena kaikissa yhtiön julkistuksissa. "Tiedämme että suurin osa miehistämme on valmis palaamaan työhön niin pian kuin tilanne on hieman muutunut ja asema rauhoittunut. Suurin osa niistä, jotka ovat työnsä lopettaneet, ovat sellaisia jotka eivät milloinkaan halua tehdä työtä. Kun he ovat poistuneet, käy työt taas kuten ennenkin". Tällä tavoin sanotaan yhdessä heidän sanomalehdille antamassaan kirjoituksessa. Ja kaikista merkeistä päättäen näyttää siltä, että he aikovat pysyä sanassaan. Ja mikä antaa yhtiölle tuon varmuuden, tuon yltyöpäisen päätäväisyyden seisoa järkähtämättömänä tuhansia työläisiä vastaan vielä silloinkin kun se

Mitä kommunistit haluaisivat tehdä

Kirj. N. Bucharin. X.

Maan yhteiskunnallinen viljely. Lokakuun vallankumous suoritti sen, jota Venäjän talonpojat tavoittelivat vuosia: se otti pois tilanomistajilta maat ja siirsi ne talonpoikiin käsiin. Nyt on kysymys siitä, millä tavalla on tämän maan kanssa meneteltävä. Ja tässä on meidän kommunistien asetettava samalle kannalle kuin teollisuustuotannon jakamiskysymyksessä. Tienkin maan voi jakaa toisin kuin tehtaat. Mutta mitä seuraisi maan jakamisesta yksityiseksi omaisuudeksi, maan jakamisesta yksityisten talonpoikien kesken? Tapahtuisi siten, että se jolla olisi säästöä joutaisi pennossia, joka olisi vähän rikkaampi ja mahavampi, nousisi nopeasti "pinnaalle"; hänestä muodostuisi manttaalijehu, kylän-nylkyri, koronkiskuri, hän yrkäisi yhä pitemmälle, ostelisi maita köyhyyttä. Seurauksena olisi, että jonkun ajan kuluttua kyläkunta jakaantuisi uudelleen suuriin maanomistajiin — tilanomistajiin ja köyhiin; viimein tulla jaisi silloin vain yksi vaihtoehto: joko lähteä kaupunkiin taikka palkkautua kylän rikkaalle. Tosin nämä uudet tilanomistajat eivät olisi aatelisia, vaan rikkaita talonpoikia, mutta tämä ero olisi mitätön. Kylän-nylkyriä, tilano-

näkee ettei ulkopuoleltakaan ole työvaima tilalle saatavissa? Butte Bulletin on julkassut useita tilastoja tämän kuparistrustin, Anaconda Mining Co:n omaisuudesta, tuloista ja taloudellisesta sekä poliittisesta vaikutusvallasta. Lyhyesti sanoen se omistaa parhaan osan Montanan valtion omaisuuksista ja epäsuorasti kontrolloeraa kaksi kolmasosaa valtion omaisuudesta, niin että voidaan sanoa sen taloudellisissa asioissa hallitsevan koko valtiossa kaikkia muita paitsi valtion läpi kulkevia rautateitä ja niissäkin on sen osakkeenomistajilla toista tietä sananvaltaa. Tämä tietysti edellyttää, että sillä on kaikki sananvalta valtion politiikassa, ainakin silloin kun sen omat edut ovat suoranaisesti kysymyksessä, kuten tässä tapauksessa. Mutta Anacondan sananvalta ei rajoitu Montanaan. Sillä on suuria metsä- ja mineraalioimaisuuksia kaikissa lännen valtioissa. Aivan Tyyneenmeren rantaan ja pitkän rannikko, etelään ja pohjoseen, ulottuu sen omaisuudet ja omaisuuden mukana myöskin poliittinen ja sosiaalinen vaikutus. Mutta ei siinä kaikki. Sen osakkeenomistajat ovat viime vuosina tulleet osakkeiden omistajiksi lukemattomissa muissa kaivosissa kaikkialla Yhdysvalloissa. Ja loppujen lopuksi, ketä ovat nämä yhtiön osakkeenomistajat? Samaa väkeä, mikä hallitsee Amerikan öljytuotantoa, Standard öljy-yhtiötä ja sen kautta taas lukemattomia muita trusteja ja korporatioita.

He muodostavat yhden valtavimman osan siitä Amerikan todellisen hallitsijan renkaasta, jotka ovat järkähtämättömiä ja päättäneet taistella kaikkia sellaisia työväenjärjestöjä vastaan, joita he eivät voi hallita. Heillä on suoranainen liitto ainakin kaikkien metallikaivantömiesten omistajien kanssa, jossa kupariherrat ovat johtavana. Vuoden 1914 alkuun saakka oli Butte "suljettu kämppä", se on, siellä oli kaivantömiheillä unio, johon kaikkien piti kuulua. Kuparisaaren lakon murskauduttua muodostivat kupariherrat keskenään liiton, sitoutuivat hävittämään kaikki kaivostyöläisten unionit, joissa vaan ilmenee industrialisen unionismin käsitteitä. Tätä ohjelmaansa he ovat sittemmin noudattaneet niin Butnessa kuin muuallakin. Vanhan union hävityksen jälkeen ovat he aina pitäneet huolta siitä, että järjestämisyritykset ovat keinoilla tai toisilla tulleet tuhoetuiksi.

Ja kun tiedämme minkälainen taloudellinen voima heillä on takanaan ja miten paljon heillä on sananvaltaa eri valtioiden asioissa, ei meidän tarvitse ihmetellä, että liittohallituksen sotaväkeihin niin helposti askeleita lähetettiin Butte. Poliittinen valta on taloudellisen vallan palveluksessa ja päinvastoin, milloin poliittinen valta uhkaa heidän käsistään luisua, käytetään taloudellista valtaa sen pidättämiseksi niiden käsissä jotka sillä taas tekevät

mistaja — se on todellinen hämähäkki, joka tulee istumaan köyhälistön harteilla lujemmin kuin kurjistuva, huonontunut ja mihinkään kelpaamaton aatelisherran pahahan. Siis jaon tiellä ei ole minkäänlaista ulospääsyä. Tämä ulospääsy, selviämismahdollisuus on ainoastaan siinä, että maa on yhteiskunnan, kansan omaisuutta, että maa julistetaan työtekevien yhteiseksi omaisuudeksi. Neuvostovalta on voimaan saatantun lain maan sosialisoinnista: tilanomistajat ovat todellisuudessa erotettut siitä. Maa on tullut työkanan yhteiseksi omaisuudeksi. Mutta tämä ei riitä. On pyrittävä sellaiseen järjestelmään, jolloin maa ei ole ainoastaan yhteisomaisuutta, vaan että sitä yhteisesti viljeltäisiinkin. Ellei tällaista yhteistä toverillista viljelyä ole, niin julista mitä tahansa, hyväksy minkälaisia sosialisoimislakeja tahansa, ei siitä kuitenkaan mitään tule. Yksi puske omalla maosallaan, toinen — omallaan ja jos tulevat elämään näin erillään, keskinäistä avuttu ja ilman yhteistyökenttää, niin jokainen vähitellen tottuu pitämään maata yksityisomaisuutenaan. Eikä minkäänlaiset lait yllähtäpäin tällöin auta rauhaakaan. Maan yhteinen viljely — kas siihen täytyy pyrkiä, sitä tavotella.

Maatouudessa, samaten kuin teollisuudessa on kaikkien parhainta harjoittaa tuotantoa suorassa mittakaavassa. Suurtuo-

sellaisia palveluksia kuin kyteessä oleva sotavoiman lähettämisenkin. Tällainen voima on Butten kaivantömiheillä. Se tekee heidän asemansa niin varmaks, saa heidät puhumaan sellaisella röyhkeydellä työläisiin vastaan ja oikeuttaa heidät kylmäverisesti murhauttamaan työläisiä, ilman minkäänlaista rangaistusta. Ja silloin me muualla asuvat työläiset näemme minkäläisen jättäjänsä meidän puseruksemme Butten myrkyllisten hikkukooppain työläiset ovat joutuneet, taistelessaan äärimmilleen kujistuneiden olojensa parantamiseksi, on meidän velvollisuuksiemme kaikkialla tukea heitä, sekä moraalisesti että aineellisesti, sikäli kun siihen mahdollisuutta on. Buttelaiset ovat tehneet monta tyhmyyttä aikanaan, mutta missäpä olisi ihmisiä jotka eivät joskus erehtyisi, tavalla tai toisella. Mutta he ovat myöskin monasti tehneet emänpä kuin oman osansa toisten lakkotaitelijujen avustamiseksi. Siksi on heitä nyt muistettava ja tehtävä se niin ajoissa, että apu todella avuksi tulisi ja että tästä taistelusta edes jotakin pysyvää hyötyä työläisille kuitoisi.

Tarton rauha ja Viron sosialidemokratia

Viron pieni kauan sorrettu kansa on saanut yllyksiä tuntea maailmansodan katkeria seurauksia, joita sotatähtien läheisyys on vielä lisännyt. Sotaa seurasi venäläisten joukkojen siveellisen rappautumisen raskas aika, jolloin rauhallinen kansa sai entistä enemmän kokea raakaa väkivaltaa. Tästä kurittomien sotilajoukkojen sortovallasta joutui väestö sakalalaisten miehittetty maan uuden väkivalan uhriksi. Venäläinen hirmuvalta vaihtui siten vain saksalaiseen hirmuvaltaan. Saksalaisten valtakaus merkitsi Viron kansalle balttilaisen junkkeriluokan hillintää koston, se oli balttilaisten herttuakunnan unelman toteuttamisyrittys suursaksalaisessa hengessä. Siitä huolimatta, että Saksassa marraskuun 9 p:nä 1918 oli tapahtunut vallankumous, riisivät valloittajat maasta kaikki puolustusvälineet, sekä aseet että varustustarpeet, kuljettamaan ne mukanaan Saksaan. Poistuvien saksalaisten okkupatsionijoukkojen kintereillä seurasi Neuvosto-Venäjän punaiset joukot, jotka samassa kuussa olivat hyökkäneet yli Narva-joen maahan. Siten syöstiin Viro jälleen sotaan ja kansan oli pakko puolestaantua. Yli kuuden vuoden on siis näitä sota-ajan raskaita koettelemuksia jatkunut. Rauhantarve oli niin ollen — luonnollinen.

Sillä aikaa kun tasavallan väliaikainen hallitus ryhtyi välttämättömiin toimenpiteisiin maanpuolustuksen järjestämiseksi edes välttävään kuntoon, olivat neuvostojoukot jo laskeutuneet valtansa alle puolet tasavallan alueesta. Ja nyt jälke-

en vallitessa voidaan käyttää hyviä maanjelkyksoneita, voidaan säästää kaikkia aineita, järjestää itse työnteko yhden suunnitelman mukaan, asettaa kukin työntekijä omalle paikalleen, pitää kaikkie tarkkan kirjapidon ettei mitään aineita eikä voimia haaskata. Tarkoitin ei siis olekaan se, että kukin talonpoika tonkisi omalla pienellä maosuudella kuten tunkiokuoriainen tunkiollaan, vaan se, että köyhälistöläistalonpojat siirtyvät yhteistyöhön mahdollisimman suuressa mittakaavassa.

Kuinka se on suoritettavissa? Se voidaan suorittaa ja on suoritettava kahta tietä: ensiksikin entisten suurtilanomistajain tilojen toverillisella viljelyksellä; toiseksi järjestämällä maataloudellisia työkomuneja.

Entisten tilanomistajain tiloilta, joissa ennen ei kaikkea maata vuokrattu talonpojille, vaan harhaan joutettiin itse maanjelkyä, harjoitettiin sitä tietenkin kymmenkertaan paremmin kuin talonpojat harjoittavat. Koko paha oli ainoastaan siinä, että kaikki voitot tästä luisti talonpoikien harteilla istuvien tilanomistajain taskuun. Ja tässä juuri onkin kommunisteille selvänä yksi seikkoma: samaten kuin työläiset eivät saa jakaa tehtaitten kalustoa ja turmella tehtaita, samaten eivät saa menettää talonpojatkaan. Tilanomistajain tiloilta tapaa usein olla paljon kaikenlaisia hyviä: siellä on hevosiä ja karjaa, kaikenlaisia auroja ja siemenvarastoja, toisin paikoiksi leikkukoneita, niittokoneita y. m. s. Toi-

päin täytyy myöntää, että meistä itsestämme näyttää satumaiselta se, mitä maanpuolustuksessa todella saatiin aikaan. Joka tapauksessa olisi ymmärrettävää, jos kansa antautuisi itseihailun ja liiallisen itsetunnon valtaan, jota meidän kuitenkin ei tarvitse pelätä. Me olemme siis täysin tyytyväisiä sen taistelun tulokseen, johon meidät oli pakotettu; parempaa loppua ei kukaan meistä voinut uneksiaakaan. Tämä minun toteamukseni koskee koko Viron kansaa, sillä sosialidemokraattinen työväenpuolueemme asetti alun pitäen pyrkimyksensä päämääräkseen maan valtiollisen itsenäisyyden, samoin kuin se yhdessä muiden kansakunnan jäsenten kanssa pyrki rauhaan ja otti osaa ensin Pihkovassa, sittemmin Tartossa käytyihin rauhanneuvotteluihin.

Nyt olemme saavuttaneet rauhan, mutta samalla valitamme syvästi, ettei sotatoimia voitu lakkauttaa heti, kun joulukuun alussa oli ryhdytty rauhanneuvotteluihin. Aivan Tarton rauhanneuvottelujen aikana neuvostotasavallan sodanjohdon keskiönä Narvan rintamalla yhä uusia joukkoja Viroon uudelleen hyökkäämistä varten. Tämän toimenpiteen tarkoituksena näytettiin oleen tehdä venäläisten diplomaatin asema sotilaallisessa suhteessa mahdollisimman suotuisaksi, jotta he kuitenkin vielä olisivat voineet esiintyä voitajina ja sanella meille omat rauhanehtonsa. Juuri rauhanneuvottelujen kestäessä ankanriin pakkasten aikana käydyt viimeiset taistelut, joihin vastustaja työnsi yhä uusia osastoja, ikäänkuin sen varaväikjoukot olisivat olleet ehtymättömiä, vaativat meidän puolustusjoukoitamme mitä raskaimpia ponnistuksia. Vaikka suurin vaikeus — säilyi rintamamme kuitenkin joukojemme hallussa eikä vastustaja voinut valloittaa Narvaa. Ne kiivaat hyökkäykset, joihin vastustajan talolta yhä vaan uudelleen oli ryhdytty, maksoivat sille tuhansia ja taas tuhansia ihmishenkiä, ja sentähden täytyy niiden johdosta vielä enemmän valittaa, koska rauha kuitenkin oli jo ivan lähellä. Ne on merkittävä yksinomaan neuvostovaltion vankkous, riisivät valloittajat maasta kaikki puolustusvälineet, sekä aseet että varustustarpeet, kuljettamaan ne mukanaan Saksaan. Poistuvien saksalaisten okkupatsionijoukkojen kintereillä seurasi Neuvosto-Venäjän punaiset joukot, jotka samassa kuussa olivat hyökkäneet yli Narva-joen maahan. Siten syöstiin Viro jälleen sotaan ja kansan oli pakko puolestaantua. Yli kuuden vuoden on siis näitä sota-ajan raskaita koettelemuksia jatkunut. Rauhantarve oli niin ollen — luonnollinen.

Koska ainoana tarkoituksena oli vain tasavallan alueen puolustaminen, ja koska emme milloinkaan ajatelleet emmekä saattaneetkaan ajatella Venäjän "tappiota", olimme valmiit, niin pian kuin tämä tarkoituksella oli saavutettu, lopettamaan taistelun. Mutta se oli mahdotonta niin kauan kuin meidän rajojamme yhä uhattiin. Siksi on myöskin itsestään ymmärrettävää, että tasavallan hallitus hyväksyi heti rauhanneuvottelun. Myösikin puolueellemme on tässä suhteessa epäilemättä eräitä ansioita. Meillä näet oli — tosin ei puolu-

essamme — sellaisia ihmisiä, jotka olivat joutuneet siinä määrin päästään pyörälle, etteivät halunneet vielä rauhaa; mutta tuollaisia intolijoita tavattiin täälläkin enemmän rintaman takana lämpimän kotiliiden suojassa kuin rintamalla juoksuhaudoissa. Varsinkin miehellään he olisivat nähneet Viron joukkojen marssivan Pietariin, jollei muuten niin yhdessä suomalaisen tai jonkun muun Mannerheimin kanssa... Näitä aineksia, jotka osaksi olivat o-mia kansalaisia, osaksi ulkomaalaisia, on myöskin kiittäminen siitä, että eräänä kauniina päivänä kansan suuri enemmistö ja varsinkin meidän puolueemme saivat äkkiä kuulla osan sotajoukoistamme ilmestyneen Krasnaja Gorka'n edustalle, jossa sillä käsitämme ei pitänyt olla mitään tekemistä. Itsetähtään on selvää, että tämä sotakiikhoilijamme aikaan saama seikkailuretki sai osakseen ankaraa paheksumista ja me vaadimme joukot kutsuttaviksi takaisin.

Ruuhajutus kohtasi siis alussa vielä vastustusta. Mutta vastustajain ryhmä oli merkityksetön ja tilanne kävi rauhanpyrkimykseksi suotuisaksi, kun tuli yleisesti tunnetuksi, ettei Englanti eivätkä muut liittolaisvallat vastustaisi rauhan solmimista. Militaristeillemme, jotka ehkä mielellään olisivat marssineet Judentshin rinnalla Pietariin, oli tämän kukistumisen terveellinen opetus.

Ryhtyessämme nyt tarkastamaan Tarton rauhansopimuksen edellytyksiä, on meidän ennen kaikkea todettava, ettei rauhaa solmittaessa esiintynyt voitajaa eikä myöskään voitettua. Huolimatta virolaisten puolustusjoukkojen osoittamasta erinomaisesta urhoollisuudesta ei saattanut olla puhuttakaan vastustajain kukistamisesta. Mutta vastustajainkin täytyi luopua mahdotommista yrityksistään saattaa Viro vielä kerran valansa alle. Sen takia ei sotakorvausvaatimukset voineet tulla kysymykseenkään. Ne sangen suuret uhrut, jotka sen kautta kieltämittä lisäantivat Viron tasavallalle, täytyi meidän itsemme ottaa kannettavaksemme, joten siis meillä on ainoastaan se siveellinen hyvitys, että tiedämme maan vapauden jälleen vakaantetuksi.

Mutta vaikka emme ottaisiakaan lukuun tätä puolta asiasta, niin voimme kuitenkin olla tyytyväisiä jo Tarton rauhansopimuksen aineellisiin ehtoihin. Tasavallan tarkoituksena ei koskaan ole ollut laajentaa alueitaan sen kansatieteellisten rajojen ulkopuolelle. Näitä rajoja on vastustajan taholta tunnustettu, vieläpä sillä tavalla, että tarvittaessa meille on mahdollista siirtää muutaman paikoin rajapylviä taaksepäin virolaista väestöä sen kautta vahingoittamatta. Venäjän kultavarastosta Viron tasavalta saa 15 miljoonaa ruplaa kullassa. Me vaadimme tuota summaa omaan osuutenaan mainitusta varastosta. Se myönnettiin meille kuitenkin toisella nimellä...

Yhtä hyvin nykyisessä perin vaikkeassa asemassamme on tämä kultamäärä toisellakin nimellä saatuna meille sangen turvetul. Sillä kulta on yhä vielä ihmemetalli! Vielä paljoo tervehellimmin vaikuttaneen tasavaltamme kehitykseen Venäjän neuvostovaltion meille myöntämä oikeus rakentaa rautatie Viron rajalta Moskovaan. Tämän radan rakentaminen on jo pitkälle ajat tunnustettu taloudellisesti elämälle tuiki tarpeelliseksi ja pyritti sitä toteuttamaan, vaikka tsarinn kamarilla aikana ei saatu tätä vaatimusta perille ajatuksi. Sen rakentaminen tietysti ei ole helppo asia. Mutta yhtä kaikki on se olenainen edellytys Viron kautta Itä- ja Pohjanmeren maihin kulkevan Venäjän kauppalikenteen menestykselliselle kehitykselle. Sentähden tämän liikennelinjan avaaminen ei ole ainoastaan Virolle ja Venäjälle, vaan myöskin muille valtioille mielenkiintoinen kysymys. Ja me voimme mitä suurimmalla mielihyvällä sanoa, että mainittu konnessione on käsitettyä todistukseksi neuvostovaltion vakavasta aikomuksesta varmentaa täten Tarton rauhan kauaskantava merkitys... Edelleen on Venäjä myöntänyt käyttöoikeuden suureen metsäalueeseen. Tämä arvokas konnessione antaa meille mahdollisuuden kohottaa ja elylyttää maan kauppa ja teollisuutta sekä suo tilaisuuden säästää valtion metsiä ja ryhtyä niitä järjepäisesti hoitamaan. Se on sitäkin tärkeämpää, koska junkkerikuusiset feodaaliherrat harjoittamalla todella rystötaloutta ovat laiminlyöneet metsien viljelyn ja raskanneet ne aivan edesvaistuttamalla tavalla.

Tarton rauhansopimuksen asiakirjat todistavat myöskin — ja meidän on mieluita erityisesti painostaa tätä seikkaa — että me olemme pitäneet tarkoin lupauksiamme Viron ja Venäjän välisen tulittoman kaupavaihdon järjestelyyn nähden. Meidän taholtamme on aina vaikutettu, ettei Viron tasavalta aseta Venäjää vastaan minkäänlaisia tullirajoja ja että meidän satamamme ja kauppiatimme ovat aivan esteettömästi suuren naapurikunnan käytettävissä. Tarton rauhansopimuksen kautta on tämä tosiasia nyt varmentettu molemmiin puoliin ikuisiksi ajoiksi. Että mainitun sopimuksen perustuksella me saamme takaisin kaikki Virolta Venäjälle vietyt kirjastot ja oppilaitosten tieteelliset kokoelmat ynnä muut esineet — tämän seikan me käsitämme samaten todistukseksi hyvien suhteiden alkamisesta neuvostovaltion kanssa.

mahdollista — avustamaan kaikkia hyviä aloitteita. Tarvitaan vain, että itse köyhälistö-talonpojat, puoliprolariat sekä entiset maatyöläiset osottaisivat enemmän itsetoimintaa, oppaa aloitekykyä. Heikot köyhälistö-talonpojat eivät yksinään saa aikaan mitään, tuskin kestävä niukuin naukin tasapainossa. Mutta he voivat saavuttaa paljonkin, jos ryhtyvät yhdistämään osuukisaan, yhteisesti hankkivat itselleen työvälineitä — kaupunkityöläisten avulla — ja siten lyhyesti viljelevät maita toverillisuuden perusteella. Kaupunkien neuvostot ja työväen taloudelliset järjestöt tulevat näitä maataloudellisia työkomuneja avustamaan, hankkimaan niille rautaa ja manufaktuuri tuotteita, auttamaan niitä agronomin ja asiantuntijain hankinnassa. Vähitellen tällä tavoin ennen kurjia talonpoikaispahanen, joka ei ennen nähty pelotilkkuaan kaivemmas, alkaa muuttua toveriksi, joka yhdessä toisten toverien kanssa, käsi kädessä tulee kulkemaan suuressa mittakaavassa tapahtuun yhteistyön tietä.

On ymmärrettävää, että asioitten järjestämiseksi tälle kannalle tarvitaan maalaisköyhälistön hyvä järjestäytyminen. Tämän järjestön tarkoituksena on kaksi päätehtävää: ensiksi, käydä taistelu köyhälistötyöläisten, koronkiskureita, entisiä kapakkoisjoita, sanalla sanoen maaseudun porvatiosta vastaan; toiseksi, maataloudellisen tuotannon järjestäminen, maan jaon kontrolloeraaminen; työkomunien järjestäminen, huolenpito entisten tilano-

mistajain tilojen oikeasta käytöstä; toisin sanoen — suunnaton työ uusien maalojen luomiseksi. Tällaisen järjestön tulee köyhälistöläistalonpoikien luoda kuntaneuvostojen muodossa ja kuntaneuvostojen yhteyteen on perustettava tarvittavat erikoissastot: kuten elintarve-, maa y. m. osastot. Talonpoikaisneuvostojen maa-asian osastojen tulee ollaakin maalaisköyhälistön tukema maa-asioissa. Jotta asiat tulisivat järjestettyä parhaiten, on parasta järjestää neuvostot siten, että paikalliset taikka lähellä asuva tehtaan työläiset myöskin saisivat niihin omat edustajansa; työläiset ovat kokeneempaa kansaa kuin talonpojat, tottuneempia toverilliseen asioitten hoitoon sekä kokeneempia myöskin käymään taistelu porvatiosta vastaan. Työläiset tulevat aina kannattamaan maalaisköyhälistöä rikkaita vastaan, siitä syystä maalaisköyhälistö löytää heistä parhaimman avustajat. Köyhälistön ei ole annettava vetää itseään nenästä. Aikanaan saatiin taistella ja murtaa maan valtaamiseksi; lopulta valtasimme sen tilanomistajilta. Kun emme nyt menettäisi sitä jälleen! Kun emme päästäisi luiskahtamaan sitä käsistämme! Tämä vaara on tarjolla, jos käymme peristomaan maata, josta meillä sitä yksityisomaisuudeksi. Mutta se vaara katoaa, jos maalaisköyhälistö yhdessä koko työväenluokan kanssa lähtee kulkemaan mahdollisimman suuren toverillisen tuotannon tietä. Silloin me kuljemme täydellä höyryllä kommunismin kohti.

TOVERIN ASIAMIHILLE

Lupaamamme kartat lähetetään ainoastaan asiamiehille suoraan. Meillä ei ole enää varastossa suojuksia joihin käärinimme kartat erikseen vaan on kartat lähetettävä täältä suuremmissa erissä asiamiehille jotka vuorostaan jakavat kartat paikkakunnilla. Ottakaa tämä huomioon ja toimikaa sen mukaan — Toverin konttori.

Toverin vastaavan toimittajan paikka avoimna

Täten ilmoitetaan Toverin vastaavan toimi avoimeksi ja hakukelpoiten tovereiden haettavaksi. Toimeen olisi astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA Box 99, Astoria, Ore.

Aputoimittajan paikka avoimna Toverissa

Aputoimittajan paikka ilmoitetaan avoimeksi Toverin toimituksessa. Vaatimuksena on täydellinen suomen- ja englanninkielinen taito sekä sosialistipuolueen jäsenyys. Toimeen on astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA Box 99, Astoria, Ore.

Suomalaiset ystävämmme, kuten muutkin kansat, jotka ovat taistelleet tai saavat yhä taistella itsenäisyytensä puolesta, ymmärtävät ilman muuta, kuinka kallisarvoinen rauhansopimus meistä on ja tuleekin olla varsin kiintosiin katsoen, että siinä ehdottomasti tunnustetaan Viron tasavallan valtio-oikeudellisesti riippumaton asema sen valtion taholta, jonka osana Viro tähän asti on ollut. Tällainen tunnustaminen on luullaksemme meille vielä paljon tärkeämpi kuin Bernin ja Amsterdamin Internationalen antamat tunnustukset, jotka myöskin ovat olleet meille siveellisesti sangen suureksi hyödyksi. Tosin huolimatta tästä tunnustuksesta tulevaisuutemme näyttää synkältä ja raskaalta (kuten on epäilimättä asianlaite katkikien muidenkin kansojen nykyään), mutta me rohkenemme silti toivoa, että täten olemme astuneet huomattavan askeleen eteenpäin Tasavallan valtio-oikeudellisella tunnustamisella on joka tapauksessa niin hyvin poliittisesti kuin myöskin taloudellisesti varsin tärkeä merkitys. Kun Venäjä nyt on tunnustanut Viron tasavallan de jure (oikeudellisesti), rohkenemme sitä suuremmalla syyllä luottaa siihen, että myös ne valtiot, jotka ovat de facto (tosiasialisesti) tunnustaneet Viron itsenäisyyden jo aikaisemmin, kuin myöskin ne valtiot, jotka eivät ole uskaltaneet antaa tunnustustaan Virolle ennen Venäjää, nyt kohta seuraavat Venäjää hyviä esimerkkiä. Viimemainituilla tar-